

Na mestni nižji realki v Idriji je razpisano začetkom šolskega leta 1903/4 mesto učitelja za pripravljavni razred. Učitelj pripravljavnega razreda, ki mora biti usposobljen za 1. skupino na meščanskih šolah s slovenskim in nemškim učnim jezikom, bo imel službene prejemke in pravice kakor vadniški učitelji v zmislu postave z dne 19. septembra 1898, državnega zakonika št. 174.

Prosilci, ki zahtevajo na podlagi svojega doseganega službovanja na javnih šolah, da se jim všteta njihova doseganja službena leta in sicer v kaki meri, navedejo naj to v svoji prošnji.

Prošnje, naslovljene na mestni zastop idrijski, je vložiti službenim potom do 15. junija t. l. pri ravnateljstvu mestne nižje realke v Idriji.

Mestno županstvo v Idriji, dne 1. maja 1903.

Št. 793.

Na četverorazrednici v Žužemberku je razpisano mesto učitelja s postavnimi dohodki v stalno oziroma začasno nameščenje.

Prošnje je vlagati do 20. maja t. l. pri c. kr. okrajnem šolskem svetu v Rudolfovem.

Za to mesto smejo prositi tudi ženske učne moči.

C. kr. okrajni šolski svet Rudolfovo, dne 29. aprila 1903.

Z. 244.

Štajersko.

An der zweiklassigen in der dritten Ortsklasse stehenden Volksschule in St. Andrä ob Heiligenstein kommt die Lehrerstelle zur definitiven, eventuell provisorischen Besetzung.

Bewerber, bezw. Bewerberinnen um diese Stelle wollen ihre mit dem Reife- eventuell auch mit dem Lehrbefähigungszeugnisse und dem Heimatscheine belegten Gesuche im vorgeschriebenen Dienstwege bis 10. Juni 1903 an den Ortsschulrat in St. Andrä ob Heiligenstein, Post Wöllan, leiten.

Bezirksschulrat Schönstein, am 25. April 1903.

Der Vorsitzende: Čapek.

Spomini na Zagreb.

(Konec.)

V.

Tekom popoldneva sva si ogledala v prijetni družbi najinih ciceronov še zavod za slepe otroke in gluhonemnico, o katerih inštitutih hočem prilično razpravljati, ter nekaj drugih važnejših stavb. Bila sva tudi v poslopju dolnjegrajske gimnazije in realke. V vestibulu poslopja vidimo mnoge, velike kipe, predstavljajoče bajeslovne osebe iz grške in rimske zgodovine. Ti kipi so izvedeni jako natančno in res krasno. Vredni so, da si jih vsakdo ogleda! Skozi to prostorno vežo prideš v velendobno in povsem moderno urejeno telovadnico. Take še nisem videl, saj je pa tudi po mnenju strokovnjakov ena najlepših v vsi monarhiji. Urejena po najnovejšem švedskem sistemu je bila otvorjena leta 1895. Ona rabi za telovadbo gimnaziji, realki, učiteljišču in vsem drugim bližnjim zavodom. Ko smo bili v nji, so ravno telovadili dijaki 1. gimnazijskega razreda. Učitelj telovadbe nas jo preprijazno sprejel ter nam razkazoval nekatera orodja in druge pripomočke. Predstavil naju je učencem, češ, imamo dva gosta slovenska učitelja, in jih je pozval, naj naredijo nekaj redovnih vaj. Poveljeval je čvrsto, in kaj lepo so izvršili telovadci dana povelja. Telovadili so izvrstno, in posebno je meni ugajal krepek in doneč hrvaški poveljni jezik. Za gimnastično dvorano je obširen, s peskom nasut prostor, kjer telovadijo v toplejši letni dobi.

Šetali smo se še nekoliko po mestu in se dali po „vzpenjači“ zavleči v gornji del mesta, ki je zgodovinsko

veleznamenit. Od tod nas je pot peljala po tesnih stolbah, znanih iz Šenoine povesti „Zlatarjevo zlato“, proti stolni cerkvi. Krasna stavba!

Prišedši iz te velike božje hiše, smo imeli priliko spoznati in govoriti z našim slovenskim rojakom in pisateljem Jankom Barletom.

Kam pa sedaj? V okolico! Ker „Maksimir“ v tem poznem jesenskem času nima več tistih mičnosti in lepote kakor v poletju, nismo šli vanj, ampak ubrali smo pot na pokopališče.

To je precej oddaljeno od mesta, pa vendar ti ne bo žal, da si ga ogledaš! Raznovrstni spomeniki, zeleni nasadi in drevoredi ter popolna tihota in mir vplivata pomirljivo na tvoje po velikomestnem hrupu razdražene živce.

Zagrebska tovariša sta naju vodila h grobovom raznih hrvaških slovstvenikov in rodoljubov ter nama marsikaj zanimivega pravila iz življenja teh uglednih mož. Tudi naših slovenskih rojakov počiva precej na tem groblju. Najslavnejše osebe pa so pod umetno izvedenimi arkadami položene k počitku.

Bila je že noč, ko smo dospeli nazaj v mesto. V gostilnici pri „Frankopanu“ nas je pričakovalo že več kolegov, ki so zvedeli, da sva dva slovenska tovariša v Zagrebu. V tej prijetni družbi sem se čutil nekako domačega. Razpravljali smo razna stanovska vprašanja, govorili o skupnih naših težnjah ter se navduševali zanje. Ko sem jim pravil, da bo letos „Zaveza“ najbrž zborovala v Brežicah, od koder polemimo v kraljevi Zagreb, so to novico sprejeli z odkrito radostjo.

Delovali bodo na to, da pride mnogo hrvaških kolegov v Brežice in da nam bo bivanje v Zagrebu prijetno in veselo.

Kazalci na uri so kazali že precej čez polnoč, ko smo se pred Lieboldovim hotelom, kjer sva prenočevala, poslovili presrečno in bratski.

Drugo jutro pa naju je odnesel železni konj — bicikelj iz lepega zagrebskega mesta, kjer sva našla topla srca in nepričakovano kolegijalnost — v najino domovino na zeleno Štajersko.

Končujem. V kratkih črticah sem orisal nekaj najvažnejših zavodov, katere posetiti sem imel priliko. Zahvaljujem se tem potom zagrebskim kolegom za veselo družbo in za uposlane mi podatke. —

Ti pa, cenjena tovarišica in dragi tovariš, sta spoznala iz teh skromnih vrstic, kaj vse zmore stanovska zavest in požrtvovalnost. Lepe reči posedujejo naši kolegi onkraj Sotle; pa to še ni vse, kar sem navedel v tem spisu, oni imajo še več, o čemer hočem svojedobno še poročati.

Svetujem pa vsakomur, ki se misli udeležiti „Zavezinega“ zborovanja v Brežicah o letošnjih Binkoštih, naj ne zamudi izredne prilike ter pohiti v Zagreb. Žal mu ne bo nikdar. — Veselilo me bo, če te črtice osrčijo tega ali onega, da si ogleda Zagreb in tam poseti iste zavode, ki so za učiteljstvo najbolj zanimivi.

Ko nas pa o Binkoštih sprejme „Učiteljski dom“ v svoje prostore, takrat naj bi tudi mi Slovenci se navdušili za tako stanovsko delovanje kot ga imajo Hrvati. In ne samo lepodoneče besede ampak tudi dejanja naj sledijo navdušenju!

Ig. Šijanec.

„Učiteljski Tovariš“ izhaja 1., 10. in 20. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 8 K, pol leta 4 K, četrt leta 2 K. Spisi naj se blagovolijo pošiljati samo pod naslovom: Uredništvo „Učiteljskega Tovarša“ v Ljubljani. Naročnino pa prejema g. Frančišek Crnagoj, nadučitelj v Ljubljani (Barje). — Vse pošiljatve naj se pošiljajo franko. — Oznanila in poslanice se računajo za stran 30 K, pol strani 16 K, 1/2 strani 10 K, 1/4 strani 8 K, 1/8 strani 4 K; manjši inserati po 20 h petič-vrst. Večkratno objavljenje po dogovoru. Priloge poleg poštnine 6 K.

Izdajatelj in odgovorni urednik Radivoj Koréne. — Last in založba „Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“. Tiska „Narodna tiskarna“ v Ljubljani.